

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

ΤΟΥ ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΥΚΕΡ

Ο ΓΥΙΟΣ ΤΟΥ ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
 Ο κοπάκ μούθε κάνει καλό και ελ-
 χα συνέρθει πειά κάπως. Ξοκνήμα
 κοντά στο Βάν ΄Ελοιγγ και του ψι-
 θύρισα σ' αὐτί :
 — Έκει... ΄Εξω από τὴν πόρτα...
 Δὲν μπόρεσα νὰ συνεχίσω.
 — Εἶν' Ἐκεῖνος ; ρώτησε ὁ Βά
 ΄Ελοιγγ
 Τοῦ ἔγνεψα ἀρνητικῶς.
 — Τότε ;... Τί συμβαίνει τό-
 τε ;... μοῦ εἶπε. Ἐξηγήσου, φίλε
 μου. Κάμει κουράγιο... Μὲ πῶν
 ἔχουμε νὰ κάμουμε ;...
 Πρὶν προλάβω νὰ τοῦ ἀπαντήσω,

ἀκούστηρε πάλι ἀτ' ἔξω ἡ τρομερὴ ἐκεῖνη φωνή :

— Μίνα... Μίνα, ἀνοίξε μου, καλὴ βγὴ ἔξω... Μὴ
 φοβάσαι...
 Ὁ Βάν ΄Ελοιγγ δὲν περίμενε ν' ἀκούσῃ περισσότερα.

Τινάχτηκε κάτω ἀτ' τὸ κρεβάτι του καὶ προχώρησε σιγανοπα-
 τώντας ὡς τὸ διάδρομο.

— Μὴν ξυτηήσεις τίς γυναῖκες, μοῦ ψιθύρισε. Δὲν πρέπει νὰ τίς
 ταράζουμε χωρὶς λόγο.

Στάθηκε κατόπι στὸ διάδρομο κα' ἄρχισε ν' ἀφουγκράζεται.
 Χαίδευε συγχρόνως τὸν Πιστό, γιὰ νὰ μὴ γαυγίσῃ καὶ ξυτηήσῃ τίς
 δυὸ νέες πού κοιμόντουσαν εὐτυχῶς βαθειά.

Ἡ φωνὴ ξανακούστηρε σὲ λίγο :

— Μίνα, γιατί δὲν μ' ἀκούς ;... Ἄνοιξε καὶ δώσε μου ἀσυ-
 λο... Ὁ ἀγέρας ἀνεμίζει τὰ λυτὰ μου μαλλιά, οἱ λύκοι μὲ κνη-
 γάνε !... Ἄνοιξε μου, σ' ἐξορᾶζω στὴν παλάμη μας φιλία...
 Τρῶμα ἀτ' τὸ κρῖο, μασόγιμνη καθὼς εἶμαι...

Ὁ Βάν ΄Ελοιγγ μούγνεψε
 νὰ κρατήσω τὸν Πιστό καὶ μὴ-
 γε γιὰ μὰ στιγμὴ στὴν κάμαρα.
 Ὅταν γύρισε πάλι, κρατοῦσε
 στὰ χέρια του ἕναν ἐλεφάντινο
 σταυρό, μὲ τὸν Ἐσταυρωμένο
 ἐπάνω.

— Μείνε στὴ θέσι σου, μοῦ
 ψιθύρισε. Κι' ἔχε τὸ ὄπλο σου
 ἔτοιμο. Πάντως μὴν ἀφήσης τὸ
 σκυλὶ νὰ βγῇ ἔξω... Κράταγέ
 το καλά.

Δὲν ἤξερα τί ἐσκόπευε νὰ
 κάνῃ ὁ καθηγητής. Παραξενεύ-
 τημα συνεπῶς πολὺ, διὰ τὸν εἶ-
 δα νὰ πλησιάζῃ στὴν πόρτα καὶ
 νὰ τραβᾷ σιγά—σιγά τὸ σύρτη.

Θεὸ μου !... Δὲν μὲ γελοῦ-
 σαν τὰ μάτια μου. Ἐσκόπευε ν'
 ἀνοίξῃ. Εἶχε τραβήξῃ τώρα ἐν-
 τελῶς τὸ σύρτη κα' ἔβγαλε ἀτ'
 τὴν τσέπη του τὸ ἤλεκτρικό του
 φανάρι.

Τὴν στιγμὴ αὐτὴ, πρὶν ἀνοί-
 ξῃ, γύρισε καὶ μὲ κύτταξε.
 Ἄντελήφθη τὴν ἀγωνία καὶ τὴν
 ταραχὴ μου καὶ μούγνεψε νὰ ἡ-
 σγᾶσω. Ἐπειτα ἀνοίξε ἀπότο-
 μα καὶ ἐπρότεινε ἔξω τὸ ἤλεκτρι-
 κό του φανάρι, πατώντας συγ-
 χρόνως τὸ κουμπί.

Τὸ μπρὸς στὴν πόρτα μέρος
 φωτίστηκε ἀποτόμως. Καὶ τό-
 τε... Τότε εἶδα μὲ φρίκη νὰ
 στέκῃ σ' ἀπόσταση ὀλίγων βη-
 μάτων ἀτ' τὸν καθηγητὴ, ἕνας
 τεράστιος μαῦρος σκύλος, μὲ μά-
 τια πούλαμπαν σάν πυρακτωμέ-
 νο σίδερο...

Ἦταν ἕνας σκύλος τεράστι-
 ος, μὲ μεγάλο, χοντρὸ κεφάλι
 καὶ μαῦρο τρίχωμα.

Τὸ φῶς τοῦ ἤλεκτρικοῦ φα-
 νοῦ ποῦπεσε ἀπροόπτως ἐπάνω
 του, τὸν ἐξερέθισε ἀντὶ νὰ τὸν
 φοβίσῃ, τὰ δόντια του χτύπησαν
 ἄγρια, ὅπως χτυποῦν τὰ κόκκα-
 λα ἐνὸς σκελετοῦ, ἄφησε ἕνα
 ματωδὸς μούγκρισμα καὶ τοιμά-

στηρε νὰ χυμῆξῃ ἐναντίον τοῦ Βάν ΄Ελοιγγ.

Τὰ εἶχα χαμένα.
 Νὰ πυροβολήσω, δὲν μποροῦσα, γιατί ἔφραζε ὀλο σχεδὸν τὸ ἄ-
 νοιμα τῆς πόρτας τὸ σῶμα τοῦ καθηγητοῦ.

Ὁ Πιστός, τὸν ὁποῖο κρατοῦσα, ἀντὶ νὰ ὀρμήξῃ ἔξω, ὅπως φαν-
 ταζόμουν, ἔτρεμε σίγχιοςμος. Αὐτὸ ἔδειχνε καθορᾶ, ὅτι ὁ σκύλος
 ἐκεῖνος δὲν ἦταν ἀπὸ τὰ συνηθισμένα ἀγριοσκύλα τῶν μερῶν αὐτῶν.
 Ὅχι, ὄχι. Εἶχαμε μπροστὰ μας κάποιο κακὸ πνεῦμα...

Χωρὶς νὰ τὰ χάσῃ καὶ νὰ σπεύσῃ νὰ κλείσῃ τὴν πόρτα ὁ Βάν
 ΄Ελοιγγ γιὰ νὰ προφυλαχτῇ, πρότεινε στὸ τρομερὸ ἐκεῖνο ζῶο τὸ
 φιλντισέριο σταυρὸ πού κρατοῦσε.

Ὁ σκύλος ἄφησε τότε ἕνα ἄγριο οὐρλιαχτὸ λύσσας καὶ μανίας,
 στριφογύρισε κάτω σάν νὰ τὸν εἶχε χτυπήσῃ κανεὶς δυνατὰ στὸ κε-
 φάλι, τινάχτηκε ὑπερα στὰ πόδια του καὶ χάθηκε ἀνάμεσα στὰ δέν-
 τρα τοῦ κήπου καὶ στὸ σκοτάδι.

Ὁ καθηγητὴς Βάν ΄Ελοιγγ ἔκλεισε τὴν πόρτα καὶ γύρισε πρὸς
 τὸ μέρος μου. Βλέποντάς με ἔτσι γλαμῶν, ἀκοιμήτησε τὸ χέρι του
 στὸν ὄμο μου καὶ μοῦ εἶπε :

— Συνέλθετε. Κάθε κίνδυνος ἔλλειψε, ἐπὶ τοῦ παρόντος τοῦλά-
 χιστον.

— Καὶ ἡ Λουκία ; ρώτησα.

— Δὲν τὴν εἶδες ;

— Ὅχι.

— Κι' ὅμως οὐρλιαξε τόσην ὥρα μπρὸς στὰ μάτια μας.

— Τὸ σκυλὶ ἐκεῖνο ;...

— Ἀκριβῶς, ἀγαπητὴ μου Ἰωάνθαν. Τὸ σκυλὶ ἐκεῖνο ἦταν ὁ ἴ-
 διος ὁ βρυκόλακας. Νομίζοντας πὼς θὰ βοῆ τὴν ἀκριβὴ μας Μίνα
 νὰ φρουρῇ αὐτὴ τὴν ὥρα, μιμήθηκε τὴ φωνὴ τῆς Λουκίας καὶ τὴν
 ἐκάλεσε ν' ἀνοίξῃ. Ἄν ἡ Μίνα ἦταν πράγματι ξυτηνητὴ κα' ἄνοιγε,
 θὰ πηλοῦσε στὸ λαμῷ τῆς καὶ θὰ τῆς ἔκοβε μὲ τὰ δόντια του τὸ
 λαιμῖο. Εὐτυχῶς, γελᾶστηκε στοὺς

ὕπολογισμούς του. Ἄναπαυθῆτε
 ὅμως τώρα, ἀγαπητὴ μου φί-
 λε. Εἶνε ἡ σειρά μου νὰ φρου-
 ρῶσῃ ἐγώ.

Ν' ἀναπαυθῶ ; Ἦσαν τόσο
 τρομαγμένα τὰ νεῦρα μου, ὅ-
 στε μάτια θὰ προσπαθοῦσα νὰ
 κοιμηθῶ.

Ἐφησα λουτὸν τσάι καὶ
 κάθησα νὰ συνεχίσω τὸ Ἡμε-
 ρολόγιό μου.

Ὁ καθηγητὴς κάθησε πλάι
 μου καὶ πῆρε τὸ χειρόγραφο
 τοῦ Βλαδιμήρου Κάιντεβιτς γιὰ
 νὰ εἶξῃ μερικὲς ματιπές σ' ὅ,τι
 ἀφοροῦσε τὴν κριτικὴ τοῦ βρυ-
 κόλακα στὸν πύργο του.

Ἐξω ὁ ἀγέρας ἐξακολου-
 θοῦσε νὰ φυσᾷ, λυγίζοντας
 τὰ δέντρα καὶ κάνοντας τὰ
 φύλλα νὰ θροοῦν σάν ταραχὴ
 καὶ τρικύνησμα θαλάσσης...

(Ἄπ' τὸ Ἡμερολόγιό τῆς Μί-
 νας Ἄρκερ).

Βρισκόμαστε στὸν πύργο
 τοῦ Δράκουλα.

Ἡ συγκίνησι δλων μας δ-
 ταν ἀντικρύσαμε τὸ τρομερὸ
 αὐτὸ κτίριο, πάνω στοὺς ἀπό-
 κρημινους βράχους, ἦταν ἀπε-
 ρίγραπτη.

Τὸν Ἰωάνθαν τὸν ἔπταγε ἡ
 ἀγωνία.

Μέσα στὸν πύργο αὐτὸ πέ-
 ραισε τίς πρὸ τρομερές, τίς πρὸ
 φρικώδεις ἡμέρες τῆς ζωῆς
 του. Ἐδῶ, σπὸ καταραμένο
 αὐτὸ μεσαιωνικὸ κτίριο, λίγο
 ἔλλειψε ν' ἀφήσῃ τὸ κουράρι
 του, θῆμα τοῦ ἀπαισιῶν Δρά-
 κουλα καὶ τῶν ἀδελφῶν του.

Ἀντιθέτως, τὰ κορίτσια εἶ-
 νε εὐτυχῶς ἐντελῶς ἤσυχια καὶ
 πρόσχαρον. Ἡ δὲν ἀντιλαμβᾶ-
 νονται τὸν μεγάλο κίνδυνο,
 τὸν ὁποῖο διατρέχουμε ἢ ντρέ-
 σονται νὰ δεῖξουν πὼς φο-
 ροῦνται.

(Ἀκολουθεῖ)

Οἱ υἱοὶ τοῦ μεγάλου Φλαμανδοῦ ζωγράφου Ροδρὶγκες.
 (Πίναξ τοῦ ἴδιου)